

Arrest

nr. 86 123 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dominique VAN EENOO die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, diende op 20 november 2009 een (eerste) asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 28 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 71.276 van 30 november 2011 heeft de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 26 april 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 4 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de bij huidige beroep bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1 het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten F. K. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2012*

Overwegende dat de betrokkene op 20 november 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 5 januari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 juli 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een politieverslag dd. 2009, een rijbewijs, een huwelijksakte, een geboorteakte van zijn vrouw en een kopie van een paar pagina's van haar binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een taskara en een geboorteakte van R. naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee attesten over de bevallingen van twee kinderen en een geboortetest van S. naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat op de bevallingsattesten geen datum wordt vermeld, dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten opgestuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en van *“de andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen”*.

Hij citeert de motivering van de bestreden beslissing en zet het middel verder als volgt uiteen:

“Dat de bestreden beslissing artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet schendt, door zoals verder blijkt volkomen ten onrechte de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Dat de bestreden beslissing evenmin afdoende gemotiveerd is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en Mt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; dr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation fonnelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zittin 1988) 1990-91, iw. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat een motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RvSt., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; RvSt. BULENS, nr. 43.596 van 30 juni 1993; RvSt. FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; RvSt. KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; RvSt. JAUQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; RvSt. VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). Dat een motivering pas draagkrachtig kan zijn en de beslissing kan schragen zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Dat de bestreden beslissing door te stellen dat de envelop enkel bewijst dat er iets werd verzonden het onmogelijk maakt om uiteindelijk te kunnen bewijzen dat de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag.

Dat door dergelijke motivering het onmogelijk wordt om ter zake nog enig nieuw stuk voor te leggen, nu door dergelijke motivering het eigenlijk onmogelijk wordt om nieuw stukken in ontvangst te nemen op een normale wijze zoals de postdiensten. Dat immers wanneer men op de buitenzijde een lijst van stukken zou weergeven dit de verzenders in gevaar zou brengen en er een groot risico zou bestaan dat de stukken uiteindelijk niet verder in bestemming tot België zouden kunnen krijgen. Dat een lijst in de zending zelf uiteraard evenmin kan nu men diezelfde redenering zou kunnen toepassen tussen een lijst en een envelop (sic) door ze te zien als aparte stukken die op zichzelf niets bewijzen.

Dat niet opgaat te verlangen dat het onmogelijk wordt bewezen.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door een beslissing die het eigenlijk onmogelijk maakt om nieuwe stukken naar voor te brengen.

Dat het niet onredelijk is aan te nemen dat personen op de vlucht niet steeds beschikken over alle mogelijke documenten wanneer zij vluchten. Dat het ook redelijk is aan te nemen dat zij pas na een eerste asielaanvraag er in geslaagd zijn om een aantal documenten te verkrijgen.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dient geïnterpreteerd te worden in overeenstemming van artikel 1 van het verdrag van Genève.

Dat artikel 1 van het verdrag van Genève in ieder geval van toepassing is gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet die dit verdrag van toepassing maakt.

Dat het strijdig zou strijdig zijn met artikel 1 van de Conventie van Genève de aanvraag tot erkenning niet te onderzoeken om de enkele reden dat de kandidaat vluchteling gedurende een zekere termijn in een derde land verbleven heeft daar waar artikel 1 van de conventie van Genève directe werking heeft en aldus elke bepaling die hier mee in strijd is niet kan worden toegepast (Raad van State Frankrijk dd. 16 januari 1981 en 27 maart 1981 (toegepast door de latere rechtspraak van de Commission de recours de réfugiés), Journal de Droit international (Clunet) 1981, 588, Daaloz-Sirey, 1981, 250; Raad van State Nederland, dd. 17 juli 1978, R.V. 178, nr. 76, vaste rechtspraak sindsdien; zie ook BOSSUYT, M. " Enkele beschouwingen bij de nieuwe asielwet van 6 mei 1983" in FOGLETS, M.C. en PARMENTIER, S., De nieuwe Vreemdelingenwet, 1993,81). Dat de het non-refoulement beginsel kan geschonden worden, wanneer de vreemdeling een vluchteling blijkt te zijn, ingeval van weigering op formele gronden (BOSSUYT, M., "Het Arbitragehof en de opschortingsmogelijkheid door de Raad van State van de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen" in DE FEYTER, K., FOGLETS, M.C, HUBEAU, B., Migratie en Migrantenrecht, 1, 1995, 90, noot 90).Dat artikel 52, 4° van de vreemdelingenwet aldus niet kan worden toegepast. Dat diezelfde rechtsgrond en redenering kan worden toegepast op artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dat het niet strookt met artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet eigenlijk een onmogelijk bewijsvereiste in te voeren. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat dit ook geldt voor zover de Belgische wetgeving ter zake wordt ingeroepen ten einde vluchteling te worden verklaard.

Dat hierdoor ook artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden zijn nu de bestreden beslissing door te stellen dat de envelop enkel bewijst dat er iets werd verzonden het onmogelijk maakt om uiteindelijk te kunnen bewijzen dat de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag.

Dat door dergelijke motivering het onmogelijk wordt om ter zake nog enig nieuw stuk voor te leggen, nu door dergelijke motivering het eigenlijk onmogelijk wordt om nieuw stukken in ontvangst te nemen op een normale wijze zoals de postdiensten. Dat immers wanneer men op de buitenzijde een lijst van stukken zou weergeven dit de verzenders in gevaar zou brengen en er een groot risico zou bestaan dat de stukken uiteindelijk niet verder hun bestemming tot België zouden kunnen krijgen. Dat een lijst in de zending zelf uiteraard evenmin kan nu men diezelfde redenering zou kunnen toepassen tussen een lijst en een envelop (sic) door ze te zien als aparte stukken die op zichzelf niets bewijzen.

Dat niet opgaat te verlangen dat het onmogelijk wordt bewezen.

Dat een aantal nieuwe stukken werden neergelegd zodat de beslissing die daar geen rekening mee houdt, dienaangaande geen motivering bevat, niet gemotiveerd is (cft. RVV Nr. 24.879 van 23 maart 2009. dat een geval bespreekt waarin een persoon stelt dat diens familieleden toegekomen zijn en feiten meegemaakt hebben die hij nog niet voorafgaandelijk had vernomen). Dat dergelijke rechtspraak ook dient te worden toegepast in de gevallen waarin een verzoekende partij zoals in casu niet aan de neergelegde geraakte en pas na afloop van de eerste asielprocedure er is kunnen in slagen de hand te leggen op de door de bestreden beslissing aangegeven nog niet voorgelegde documenten.

Dat het politieverlag de vervolging van de man bewijst. Dat de huwelijksakte en de geboorteakte bewijzen dat het een gemengd huwelijk betreft tussen enerzijds een Afghaanse man en anderzijds een Russische dame. Dat het algemeen bekend is dat mede gelet op de Russische bezetting personen van Russische afkomst /nationaliteit vervolgd worden in Afghanistan. Dat men reeds vervolgd wordt als men Russische connecties heeft zoals in casu de man, die zoals gesteld getrouwd is met een Russische dame."

3.1.2. De Raad merkt vooreerst op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. De genoemde bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissingen die gelegen is in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en na een bespreking van de zogenaamde nieuwe elementen die de verzoeker heeft aangebracht, vastgesteld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt waaruit zou blijken dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. De in de titel van het eerste middel vermelde “*andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen*” worden in het verzoekschrift niet verder geduid. De Raad merkt op dat een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat wordt aangegeven welke precieze bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden. Wegens de grote onduidelijkheid over de bepaling die zou zijn geschonden, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

3.1.4. Aangezien de verzoeker in de uiteenzetting van het middel inhoudelijke kritiek levert tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van de haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing betreft een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de aanhef van de bestreden beslissing wordt aangegeven. De bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht samen met de in het middel opgeworpen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.1.5. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toekent aan de staatssecretaris of haar gemachtigde, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bijgevolg tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.1.6. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag van 26 april 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat de verzoeker *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* zodat de betrokken aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag de volgende documenten heeft aangebracht: een politieverlag van 2009 betreffende zijn klacht tegen zijn neven, twee attesten van de gynaecologe die de geboorte van zijn kinderen A. en K. heeft begeleid, zijn huwelijksakte, de geboorteakte van zijn oudste zoon en de enveloppe waarin beide doktersattesten werden opgestuurd. In de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, op elk van de door de aangebrachte documenten nader ingegaan. Met betrekking tot het politieverlag van 2009 en de huwelijksakte wordt opgemerkt *“dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”*. Met betrekking tot de attesten van de gynaecologe wordt opgemerkt dat *“op de bevallingsattesten geen datum wordt vermeld en dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag”*. Omtrent de geboorteakte van de oudste zoon van de verzoeker wordt opgemerkt dat *“de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”*. Tot slot wordt over de enveloppe opgemerkt dat *“een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met een aantal door hem neergelegde nieuwe stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in de uiteenzetting van het middel op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij de bij de tweede asielaanvraag voorgelegde stukken niet eerder kon

neerleggen, met name tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag door het commissariaat-generaal of naar aanleiding van het beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de adjunct-commissaris-generaal. Hij beperkt zich immers tot de loutere stellingname dat het redelijk is om aan te nemen dat personen op de vlucht op het moment van de vlucht niet steeds beschikken over de nodige documenten en dat het ook redelijk is om aan te nemen dat zij pas na een eerste asielaanvraag erin zijn geslaagd om een aantal documenten te bemachtigen, maar brengt geen enkel concreet element aan om aan te tonen dat hij de genoemde documenten slechts na het afsluiten van de eerste asielprocedure heeft verkregen of heeft kunnen verkrijgen.

De verzoeker werpt weliswaar op dat de in de bestreden beslissing vermelde motivering met betrekking tot de enveloppe het onmogelijk maakt om te kunnen bewijzen dat de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag, doch met deze kritiek toont hij geenszins concreet aan dat de stukken pas na het afsluiten van de eerste asielprocedure werden verkregen. In elk geval is het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent de door de verzoeker bijgebrachte enveloppe heeft geoordeeld dat *“een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*. Uit de stukken van het administratief dossier, waarin ook een kopie zit van de enveloppe in kwestie, blijkt immers dat op de enveloppe enkel de naam, het adres en het telefoonnummer van de verzoeker als bestemming en het adres van de afzender uit Afghanistan staat vermeld. Op de enveloppe werd door de Belgische postdiensten een klevver aangebracht waaruit blijkt dat de zending werd aangeboden op 18 oktober 2011. De enveloppe bevat dus geen enkele indicatie omtrent de inhoud ervan, zodat op geen enkele wijze kan worden nagegaan wat de precieze inhoud van de enveloppe is geweest. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de staatssecretaris om deze enveloppe niet aan te nemen als bewijs van het tijdstip waarop de verzoeker de voorgelegde stukken heeft verkregen. De verzoeker biedt overigens ook geen enkele aannemelijke verklaring waarom hij de genoemde stukken, die allen dateren van vóór het indienen van de eerste asielaanvraag, niet eerder had kunnen opvragen teneinde ze te kunnen voorleggen in de eerste asielprocedure.

Waar de verzoeker stelt dat het te gevaarlijk is voor de afzenders om een inhoudsopgave op de enveloppe aan te brengen en dat er een groot risico is dat de zending niet ter bestemming in België zou geraken, wijst de Raad erop dat de verzoeker zich hier beperkt tot loutere beweringen die bovendien een zeer hypothetisch karakter hebben. Dergelijke beweringen volstaan niet om de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang te brengen.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet betwist dat het politieverslag dat hij bijbracht dateert van 2009 en dat de attesten van de gynaecologe niet gedateerd zijn. Evenmin betwist hij dat de geboorteakte van oudste zoon reeds naar voren werd gebracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris over deze stukken oordeelde dat ze geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Ook van de huwelijksakte toont de verzoeker niet aan dat dit document een nieuw gegeven uitmaakt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de stukken die hij bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker in een laatste alinea van het eerste middel aangeeft dat het politieverslag bewijst dat hij vervolgd werd, dat de huwelijksakte en de geboorteakte bewijzen dat het een gemengd huwelijk betreft tussen een Afghaan en een Russische en dat het algemeen bekend is dat personen van Russische afkomst of nationaliteit en personen met Russische connecties in Afghanistan worden vervolgd, merkt de Raad op dat de verzoeker er hierbij aan voorbij gaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de betrokken documenten geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van het genoemde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat deze nieuwe asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft de verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij, in weerwil van de bevindingen van de bestreden beslissing, nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij moest zich en kon zich *in casu* dan ook niet inhoudelijk uitspreken over de vervolging die de

verzoeker beweert te koesteren in zijn land van herkomst. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de problematiek die de verzoeker hier aanhaalt in wezen een bevestiging inhoudt van het asielrelaas dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd beoordeeld en dat niet heeft geleid tot het toekennen van de vluchtelingenstatus noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Stukken die er enkel toe strekken al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze aanvraag te weerleggen, maken dan ook geen nieuwe gegevens uit in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209).

In de mate dat de verzoeker erop zou aansturen dat de Raad zou overgaan tot een inhoudelijke beoordeling van de tweede asielaanvraag en zich zodoende zou uitspreken over de behoefte aan internationale bescherming, dient erop te worden gewezen dat de Raad in het kader van het onderhavige annulatieberoep niet de bevoegdheid heeft om zich hierover uit te spreken.

3.1.7. Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoeker, maar dat slechts wordt vastgesteld dat hij bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals reeds aangegeven onder punt 3.1.5. is hij hiertoe immers niet bevoegd en ligt de exclusieve bevoegdheid ter zake bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48 van de vreemdelingenwet hebben dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing zodat de verzoeker zich *in casu* niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 48 van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de, overigens louter theoretische, beschouwingen die de verzoeker wijdt aan het non-refoulementsbeginzel.

3.1.8. Voor het overige beperkt de verzoeker zich in de uiteenzetting van het middel tot een opsomming van diverse rechtspraak en rechtsleer inzake de formele en materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met zijn theoretisch betoog geen schending aantoonst van de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur. Waar de verzoeker stelt dat de rechtspraak van de Raad in het arrest nr. 24.879 van 23 maart 2009 ook dient te worden toegepast in de gevallen waarin men pas na afloop van de eerste asielprocedure de hand heeft kunnen leggen op nog niet eerder voorgelegde documenten, wijst de Raad erop dat de verzoeker niet concreet aantoonst dat de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 24.879 ook in zijn geval kan worden toegepast. Met de loutere stelling dat bepaalde rechtspraak in verband met de motiveringsplicht naar analogie moet worden toegepast, kan hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Aangezien elke zaak individueel moet worden beoordeeld en aangezien precedenter in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben, dient de Raad hoe dan ook niet verder in te gaan op de door de verzoeker aangehaalde rechtspraak (RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

3.1.9. De Raad stelt vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij zijn tweede asielaanvraag elementen heeft aangebracht die voldoen aan de onder punt 3.1.5. weergegeven drievoudige cumulatieve voorwaarde om "nieuwe gegevens" uit te maken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en waarmee de verweerder geen rekening heeft gehouden. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoeker (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

3.1.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Tweede middel

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een motiveringsgebrek aan alsook de onbevoegdheid van de overheid. Het middel wordt als volgt ontwikkeld:

“Dat de bestreden beslissing luidens de beslissing zelve zou genomen zijn de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken onder de hoofding lbz.

Dat er geen bevoegdheid ratione materiae is nu het administratief orgaan zijn bevoegdheid te buiten gaat wanneer het handelt zonder daartoe rechtstreeks of onrechtstreeks door de Belgische Grondwet of door een Belgische Wet grondwet te zijn gemachtigd of nog wanneer het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeienis niet is overgelaten is onttrokken of wanneer een administratieve overheid zich de bevoegdheid aanmatigt de Belgische Grondwet of Wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen (LAMBRECHTS, W , Geschillen van Bestuur Kluwer,Antwerpen,1988, p; 65).

Dat binnenlandse zaken niet bevoegd is om ter zake een beslissing te nemen in zake migratie en asielbeleid zoals in casu. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009).

Dat er bijgevolg een andere overheid heeft beslist en bevoegdheid heeft aangematigd die door een andere overheid dient uitgeoefend te worden.

Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet genomen is door de bevoegde overheid.”

3.2.2. De Raad merkt op dat de beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, zoals duidelijk blijkt uit de handtekening onder de beslissing met daarboven de vermelding *“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”*. De Dienst Vreemdelingenzaken behoort organisatorisch weliswaar tot de FOD Binnenlandse Zaken, vandaar dat in de hoofding van de beslissing melding wordt gemaakt van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken. De verzoeker dwaalt derhalve wanneer hij stelt dat de beslissing genomen werd door “binnenlandse zaken”.

Het in het middel aangevoerde “motiveringsgebrek” wordt niet verder toegelicht. De verzoeker verschaft niet de minste uitleg omtrent het precieze motiveringsgebrek waarmee de bestreden beslissing zou behept zijn. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE